

Bruxelles, den 28.2.2018
COM(2018) 117 final

**RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL DEN EUROPÆISKE REVISIONSRET,
RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET**

**MEDLEMSSTATERNES SVAR TIL DEN EUROPÆISKE REVISIONSRETS
ÅRSBERETNING 2016**

{SWD(2018) 61 final}

DA

DA

INDHOLDSFORTEGNELSE

1	Indledning	2
2	Hovedelementerne fra Revisionsrettens årsberetning 2016	2
3	Sammendrag af medlemsstaternes svar	4
3.1	Overholdelse af regler og bestemmelser.....	4
3.2	Resultater af EU's budget.....	7
3.3	Opfølgning af Revisionsrettens anbefalinger.....	11
4	Konklusion	12

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL DEN EUROPÆISKE REVISIONSRET, RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

MEDLEMSSTATERNES SVAR TIL DEN EUROPÆISKE REVISIONSRETS ÅRSBERETNING 2016

1 Indledning

Da Den Europæiske Revisionsret (Revisionsretten) i 2016 offentliggjorde sin årsberetning den 28. september 2017¹ underrettede Kommissionen i overensstemmelse med finansforordningen² straks medlemsstaterne om de bemærkninger i beretningen, der vedrører forvaltningen af midler, som de har ansvaret for.

Medlemsstaterne blev også opfordret til at besvare et spørgeskema, der fokuserede på tre hovedtemaer: 1) overholdelse af regler og bestemmelser, 2) rapportering om resultater, 3) opfølgning af Revisionsrettens anbefalinger.

Denne rapport indeholder et resumé af medlemsstaternes svar. Den ledsages af et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, der indeholder en mere detaljeret redegørelse for medlemsstaternes svar.

2 Hovedelementerne fra Revisionsrettens årsberetning 2016

Revisionsretten har for første gang siden 1994 udstedt en revisionserklæring med forbehold (i stedet for en negativ erklæring) vedrørende transaktionernes formelle rigtighed i 2016-regnskaberne. Dette afspejler en væsentlig forbedring i forvaltningen af EU's finanser.

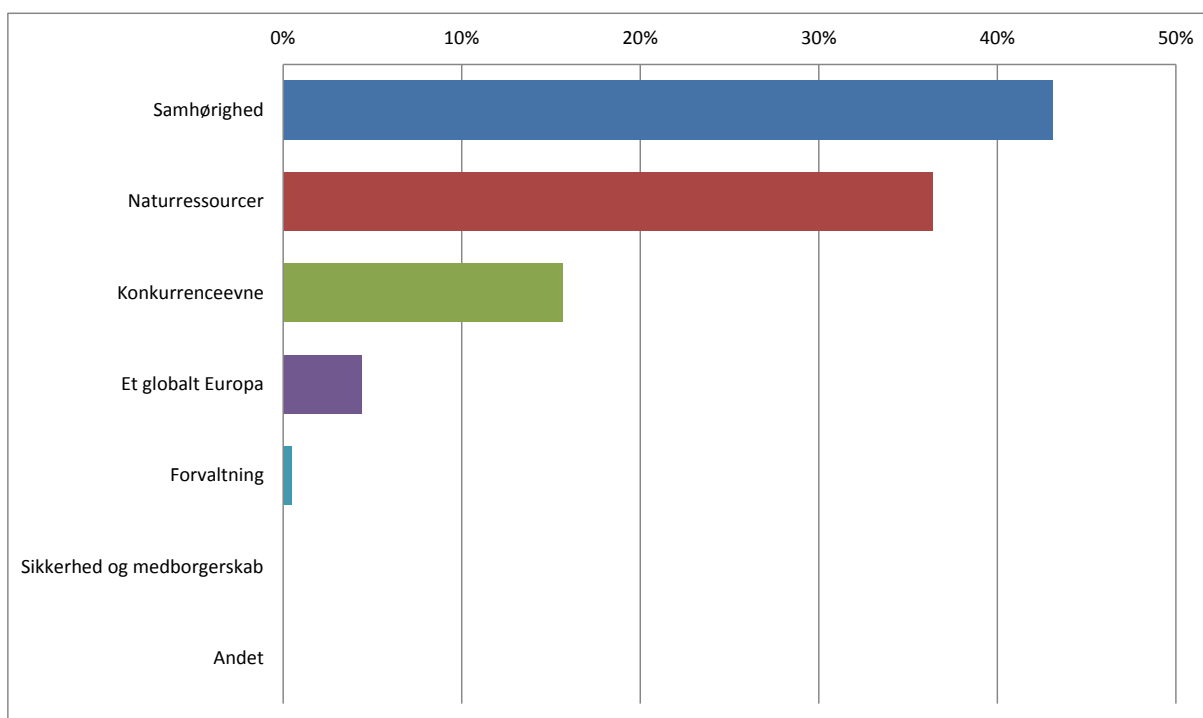
En stor del af de udgifter i 2016, som Revisionsretten reviderede, var ikke væsentligt fejlbehæftede, og over de seneste tre år er den anslåede fejlforekomst i betalinger fra EU-budgettet faldet støt fra 4,4 % i 2014 til 3,8 % i 2015 og 3,1 % i 2016. Med undtagelse af FFR-udgiftsområderne 5 (Administration) og 3 (Sikkerhed og medborgerskab) var der fortsat tale om en væsentlig fejlforekomst i alle de resterende udgiftsområder. Alle disse individuelle fejlforekomster udviser dog et fald fra 2015 til 2016. Samhørighed bidrog fortsat mest til den samlede fejlforekomst efterfulgt af naturressourcer, konkurrenceevne og et globalt Europa. Figur 1 viser de forskellige FFR-udgiftsområders bidrag til den samlede anslåede fejlforekomst for 2016.

Midlerne under udgiftsområderne samhørighed og landbrug gennemføres navnlig ved delt forvaltning og udgør således fokus for spørgsmålene til medlemsstaterne.

¹ <https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/annualreports-2016/annualreports-2016-da.pdf>.

² Artikel 162, stk. 5, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

Figur 1 – De forskellige FFR-udgiftsområders bidrag til den samlede anslåede fejlforekomst for 2016

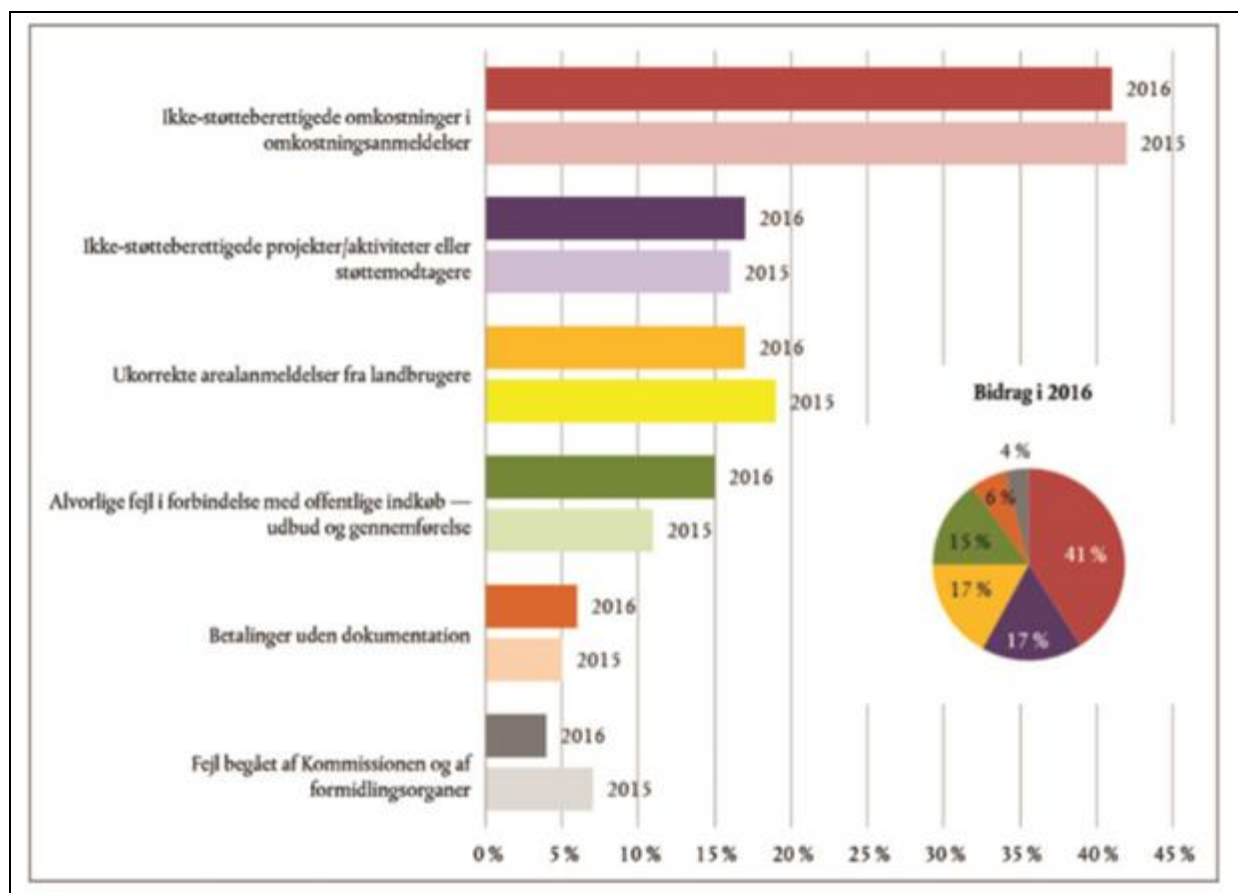
Kilde: Revisionsrettens årsberetning 2016.

Resultaterne fra Revisionsrettens revision for 2016 viste endvidere, at regnskabet ikke er behæftet med væsentlig fejlinformation, og at Revisionsretten derfor afgav en blank erklæring om regnskabets rigtighed, som den har gjort siden 2007.

I Revisionsrettens beretning blev der også identificeret to typer udgiftsprogrammer – rettighedsprogrammer og godtgørelsesordninger – med forskellige risikomønstre. Ifølge beretningen var støtteberettigelsesfejl i forbindelse med godtgørelsesordninger fremherskende blandt de konstaterede fejl for 2016. Fejl i kategorien omfattede primært ikke-støtteberettigede omkostninger i omkostningsanmeldelser og ikke-støtteberettigede projekter, aktiviteter og støttemodtagere. I forbindelse med rettighedsprogrammerne bestod en af de mest almindelige fejltyper af ukorrekte anmeldelser af landbrugsarealer. Samtidig kunne Revisionsretten konkludere, at de støtteberettigede områder er blevet fastlagt mere præcist end i de foregående år. Som følge heraf kunne Revisionsretten for 2016 konkludere, at der ikke var væsentlige fejlforekomster i de rettighedsbaserede udgifter vedrørende den direkte støtte til landbrugere. Figur 2 viser fordelingen af den samlede anslåede fejlforekomst på fejltype som anvendt af Revisionsretten.

På resultatsiden fandt Revisionsretten frem til, at Kommissionen udarbejder store mængder information sammenlignet med medlemsstaterne og de internationale organisationer. Kommissionen accepterede en anbefaling om at fremlægge mere information om kilderne til oplysningerne og deres kvalitet, når disse er tilgængelige.

Figur 2 – Fordelingen af den samlede anslåede fejlforekomst på fejltipe i 2016

Kilde: Revisionsrettens årsberetning 2016.

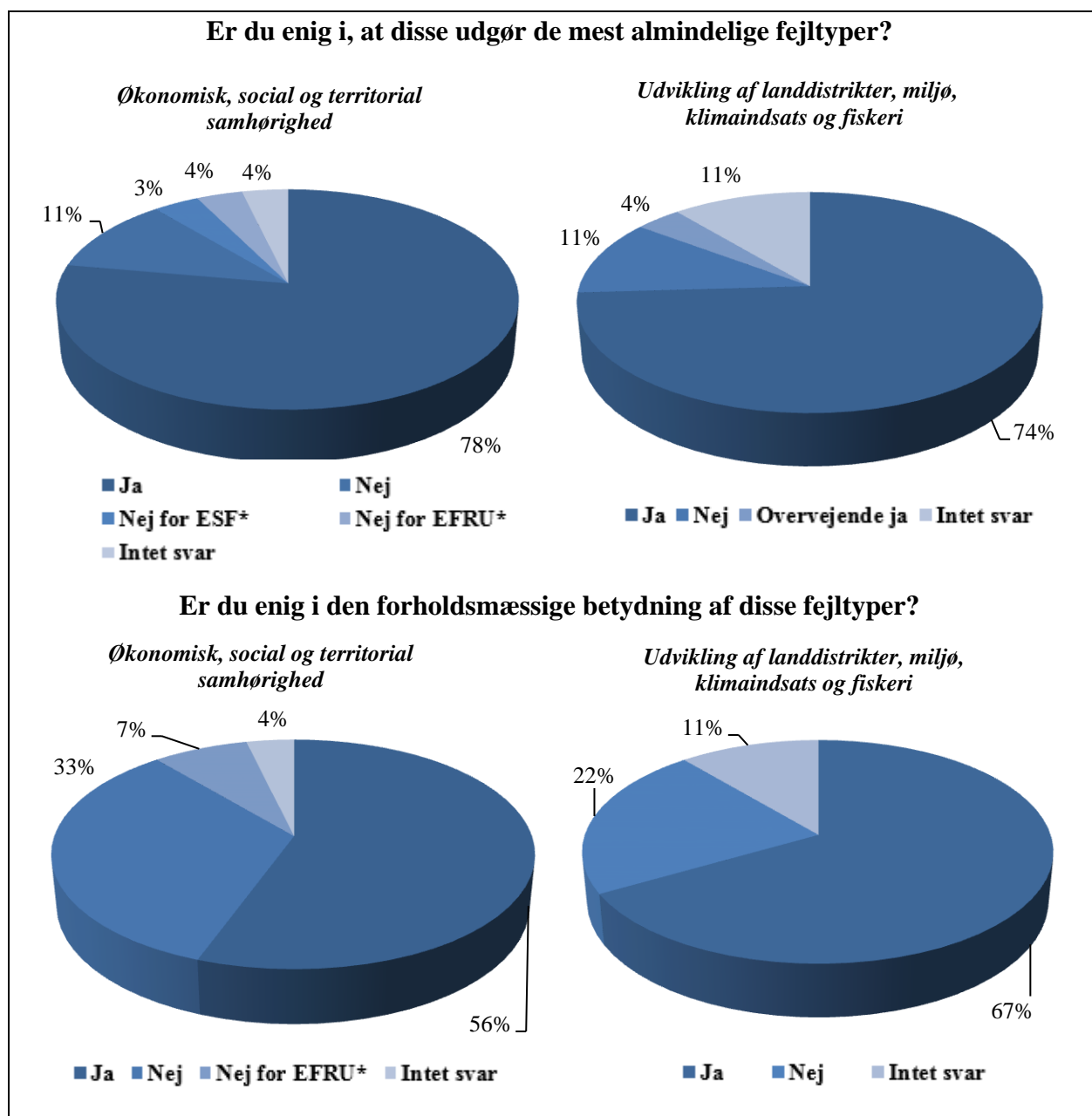
3 Sammen drag af medlemsstaternes svar

3.1 OVERHOLDELSE AF REGLER OG BESTEMMELSER

I Revisionsrettens årsberetning for 2016 identificeres de vigtigste fejltyper (med udgangspunkt i revisionsarbejdet) inden for de to væsentlige EU-udgiftsområder med delt forvaltning (fælles landbrugspolitik samt politikken for økonomisk, social og territorial samhørighed). Formålet med spørgsmålene var at klarlægge, hvorvidt medlemsstaterne er enige i Revisionsrettens konklusion vedrørende **fejltyper og deres forholdsmæssige betydning** inden for de nævnte udgiftsområder, og hvorvidt de har truffet foranstaltninger for at forhindre, at sådanne fejl forekommer.

Svarene viste, at langt størstedelen af medlemsstaterne – omkring tre fjerdedele – var enige i de mest almindelige fejlklassificeringer, der er identificeret af Revisionsretten inden for begge politikområder. De bekræftede også for størstedelen den forholdsmæssige betydning af fejltyper som identificeret af Revisionsretten: medlemsstaterne var i denne henseende mindre enige på samhørighedsområdet (56 %) sammenlignet med udvikling af landdistrikter (67 %), hvilket kan skyldes, at det tidligere politikområde til en vis grad er kendetegnet ved en mere divergerende fejltypologi. Figur 3 viser medlemsstaternes svar i nærmere detaljer.

Figur 3 – Medlemsstaternes opfattelser af Revisionsrettens konklusion vedrørende de mest almindelige fejltyper

* Nogle af medlemsstaterne afgav separate svar for EFRU og ESF.

Nogle medlemsstater anførte endvidere andre fejltyper, som de ofte støder på inden for de pågældende politikområder. Estland understregede, hvad angår sammenhængsområdet, at statsstøtterelaterede uregelmæssigheder synes at have store finansielle konsekvenser, mens Finland nævnte udgiftsoverskridelser. Ungarn angav en liste over yderligere tre kategorier, nemlig den manglende dokumentation for overholdelsen af markedsprisen, dobbeltfinansiering af projekter og den manglende forsvarlige økonomiske forvaltning. Med hensyn til udviklingen af landdistrikter fremhævede Østrig risikoen for manglende overholdelse af betingelserne i forbindelse med støtte og flerårige forpligtelser.

Med hensyn til fejkategoriernes forholdsmæssige betydning rapporterede mange medlemsstater (f.eks. Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Estland, Irland), at overtrædelser af reglerne for offentlige udbud fortsat var den væsentligste fejltype.

Enkelte medlemsstater fremlagde endvidere detaljerede beskrivelser af de trufne foranstaltninger, der har til formål at forebygge disse fejl. Af beskrivelserne fremgik det, at der bliver gennemført og iværksat kontroller af forvaltnings- og attesteringsmyndigheder som er i overensstemmelse med den pågældende sektorspecifikke lovgivning vedrørende brugen af instrumenterne. Svarene giver i høj grad et billede af forvaltningsmyndigheder, der har udarbejdet manualer med forretningsordener, der er gældende for de interne kontrolsystemer for gennemførelse og forvaltning af operationelle programmer, der er i overensstemmelse med disse regler. Revisionsmyndighederne har vedtaget strategier med fokus på kontrol på stedet af operationerne og systemrevisioner med henblik på at registrere fejl i den operationelle forvaltning som gennemført under de europæiske struktur- og investeringsfonde (ESIF).

Mange medlemsstater henviste til de forenklede regler for støtteordninger og anvendelsen af forenklede omkostningsmuligheder som en måde at håndtere den høje fejlforekomst på. Nærmest alle respondenter understregede, hvor nyttigt det var at arrangere uddannelsesevents for formidlende organer og støttemodtagere, når der skulle afholdes udbud for at øge opmærksomheden på lovkravene. Forvaltningsmyndighederne i Spanien foretager en vurdering af de formidlende organers kapaciteter, inden disse bliver tildelt opgaver.

Der blev anført en lang række foranstaltninger inden for samhørighedspolitikken med henblik på at nedbringe fejlforekomsten inden for offentlige udbud. Kroatien, Frankrig og Slovakiet nævnte, at de har udviklet online netværksplatforme, hvor eksperter kan diskutere problemer, og støttemodtagere får nem adgang til information. I Kroatien, Letland og Slovakiet offentliggør de nationale myndigheder oversigter over de hyppigst forekommende fejl inden for udbudsprocedurer. I Litauen er der blevet oprettet et kontor for offentlige udbud, *"der er ansvarligt for at gennemføre politikken for offentlige udbud og håndhæve den nationale lovgivning om offentlige udbud samt af hensyn til forebyggelse, rådgivning om offentlige udbud og forvaltning af det centrale informationssystem for offentlige udbud."*

På landbrugsområdet har Polen og Letland indført et elektronisk ansøgningssystem, der letter ansøgernes angivelse af et korrekt landbrugsareal. Sverige har beskrevet lignende procedurer, som tilmed indebærer automatisk kontrol. Landets konklusion er, at dette har ført til langt færre fejlsammenlignet med den manuelle behandling. Mange respondenter (f.eks. Cypern, Den Tjekkiske Republik og Grækenland) nævnte, at det var hensigtsmæssigt at foretage en krydshenvisning af den computerstøttede information fra forskellige (interne og eksterne) kilder. Malta opretholder et risikoregister, som er genstand for jævnlige revisioner. Irland har en pragmatisk tilgang og sender sms'er til støttemodtagerne for at minde dem om frister.

Derudover blev koordineringen på centralt plan identificeret som et centralt element i forvaltnings- og kontrolsystemerne. I Frankrig *"(..) står koordineringsmyndigheder til rådighed for forvaltnings- og attesteringsmyndighederne med henblik på besvarelse af spørgsmål vedrørende støtteberettigelse og offentlige udbud."* I Tyskland *"er fortolkningen af de lovmæssige bestemmelser og gennemførelsen*

genstand for jævnlige møder med EFRU-forvaltningsmyndighederne." Polen afholder regelmæssigt kurser i offentlige udbud for regionale regeringer.

3.2 RESULTATER AF EU'S BUDGET

Revisionsretten fremhævede i kapitel 3 i sin årsberetning for 2016 betydningen af kvaliteten af oplysningerne om resultaterne. Kommissionen forpligtede sig til at fremlægge information om kilderne til oplysningerne og deres kvalitet, når disse er tilgængelige. En betydelig del af resultatoplysningerne om de programmer, der finansieres gennem EU-budgettet, kommer fra medlemsstaterne, hvorfor de i spørgeskemaet blev bedt om information om resultatoplysningernes kvalitet på nationalt plan.

I nogle tilfælde henviste medlemsstaterne i deres svar ikke blot til data vedrørende opnåelsen af politiske mål, men også til data vedrørende resultaterne af overensstemmelseskontroller. Ud fra medlemsstaternes besvarelser af spørgeskemaet kan der derfor ikke drages konklusioner udelukkende på grundlag af én af disse to datatyper.

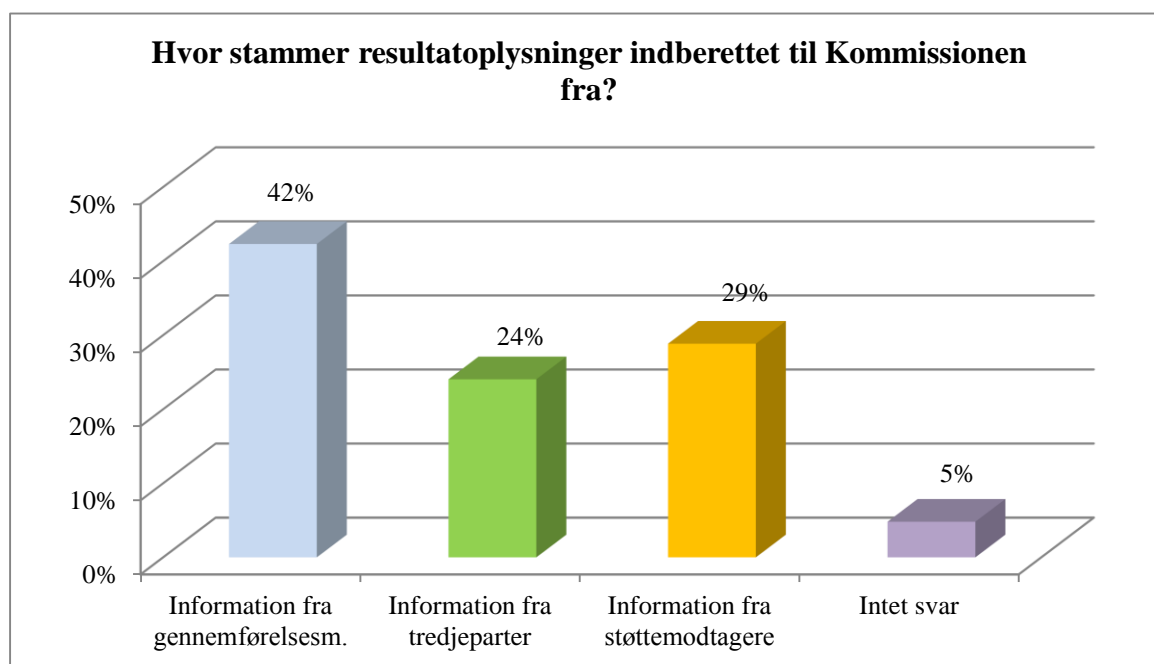
Medlemsstaterne angav i deres svar, at resultatoplysningerne kan stamme fra forskellige kilder. Disse kilder kan inddeles i følgende kategorier:

- information fra nationale gennemførelsesorganer. På samhørighedsområdet drejede det sig hovedsageligt om forvaltningsmyndigheder (også inden for udvikling af landdistrikter), attesteringsmyndigheder og formidlende organer. På landbrugsområdet udgjorde denne kategori betalingsorganer,
- information fra tredjeparter. Disse tredjeparter kan være nationale eller internationale myndigheder eller agenturer, der ikke deltager i de pågældende projekters eller programmers forvaltning,
- information fra støttemodtagere.

Flere medlemsstater fremlægger resultatoplysninger i samarbejde med deres nationale statistiske kontorer, der anvender egne kvalitetsprocedurer.

Der forekommer eventuelt tydelige overlap og indbyrdes afhængighed mellem de ovenstående kategorier (eksempelvis kan information fra nationale gennemførelsesmyndigheder stamme fra den ene eller den anden af de to kilder). Spørgsmålene og analysen har til formål at undersøge medlemsstaternes egen opfattelser set i forhold til formuleringerne af deres besvarelser. Figur 4 viser fordelingen af den enkelte kategori på det samlede antal fejlciteringer i svarene.

Figur 4 – Fordelingen af informationskildekategorier, der blev nævnt i medlemsstaternes besvarelser

Bemærk: Spørgsmålet blev besvaret af 25 medlemsstater.

Næsten alle medlemsstater anførte et nationalt IT-system, der drives af gennemførelsesmyndighederne til forvaltning af de operationelle programmer ved delt forvaltning. På landbrugsområdet vedrørte de fleste svar inden for denne kategori markidentifikationssystemet (LPIS), som drives af betalingsorganerne.

I forbindelse med oplysninger leveret af tredjepart blev Eurostat og de nationale statistiske kontorer ofte angivet som bekræftende kilder til verificering af indikatordata. Derudover indsamler Rumænien oplysninger til formålet gennem uafhængige nationale undersøgelser. Ungarn nævnte landets brug af oplysninger fra den nationale skatte- og toldmyndighed samt nationalbanken, mens Polen henviste til forbrugerdata fra offentlige forsyningsvirksomheder.

Det viste sig også at være hensigtsmæssigt at benytte midler og kanaler til indsamling af resultatoplysninger fra støttemodtagere. De fleste medlemsstater henviste til standardiserede situationsrapporter, der indsamles og kontrolleres af de formidlende organer eller direkte af forvaltningsmyndighederne på samhørighedsområdet (Bulgarien, Rumænien, Slovenien eller Letland). Derudover blev dokumentation, der blev udarbejdet ved støtteansøgninger, identificeret som en vigtig kilde til resultatoplysninger, navnlig på landbrugsområdet.

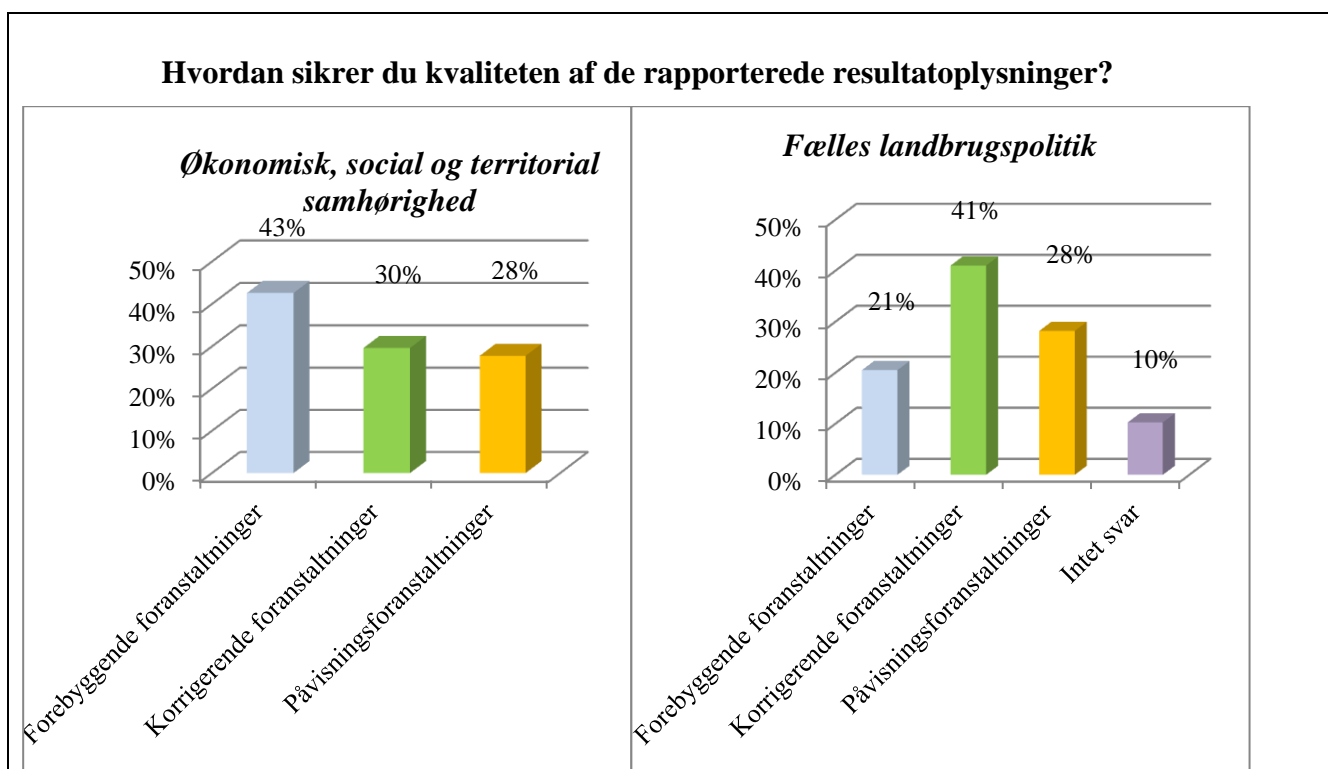
Der blev i et andet spørgsmål spurgt ind til oplysninger om de forskellige tiltag, procedurer og systemer til sikring af de rapporterede resultatoplysningers kvalitet. Få medlemsstater kom med detaljerede svar vedrørende den oprindelige definition, identificering og indsamling af resultatoplysninger. Respondenternes fokus lå i højere grad på de efterfølgende administrative cyklusser, nemlig fra registreringen af resultatoplysninger i computerstøttede systemer til rapporteringsstadiet.

Ved analysen af besvarelsene blev de identificerede tiltag i medlemsstaternes beskrivelser inddelt i følgende kategorier:

- forebyggende foranstaltninger: forvaltningstiltag, der har til formål at forebygge forekomsten af uregelmæssigheder eller fejl i de systemer, procedurer og processer, der genererer de indikatorer, der skal rapporteres, hvilket forringer datakvaliteten.
- korrigerende foranstaltninger: tiltag, der har til formål er at sikre, at eventuelle fejl korrigeres, inden informationen indberettes.
- Påvisningsforanstaltninger: foranstaltninger, der på effektiv vis påviser og korrigerer eventuelle fejl, der kan have haft en indvirkning på kvaliteten af de resultatoplysninger, der rapporteres til Kommissionen.

På samme måde som ved de første ovennævnte grupper begrænses analysens konklusioner (information fra nationale gennemførelsesmyndigheder kan eksempelvis stamme fra en hvilken som helst af de to kilder) af de mulige overlap og den indbyrdes afhængighed, der eksisterer mellem kategorierne. På samme måde som i det foregående tilfælde udgjorde medlemsstaternes opfattelser, vurderet ud fra formuleringerne af de forskellige tiltag og kontroller, målestokken for kategoriseringen. Figur 5 viser fordelingen af de ovenstående kategorier på medlemsstaternes besvarelser.

Figur 5 – Fordelingen af foranstaltningstyper til sikring af resultatoplysningernes kvalitet

Det fremgik af svarene fra mange af medlemsstaterne, at de har planer om at udvikle et integreret elektronisk system til støtteforvaltning med en struktur, der er i overensstemmelse med relevant EU-lovgivning og national lovgivning som den vigtigste forebyggende foranstaltning til sikring af datakvaliteten inden for begge politikområder. En anden forebyggende foranstaltning, der blev nævnt flere gange, var udarbejdelsen af manualer for administrative kontroller foretaget af forvaltningsmyndigheder og formidlende organer (Bulgarien, Kroatien, Rumænien og Slovenien). Ungarn har offentliggjort fælles metoder vedrørende udviklingen af fælles indikatorer og inddrog eksperter i fastlæggelsen heraf. Attesteringsmyndigheden i Bulgarien gennemførte på samhørighedsområdet kvalitetskontroller af de verifikationssystemer, der var iværksat af forvaltningsmyndighederne med det formål at overvåge resultatindikatorerne. Nogle medlemsstater (Bulgarien, Kroatien og Grækenland) svarede, at de lettede dataleveringen ved at udarbejde standardiserede formularer til brug for støttemodtagere under deres rapportering af fremskridt i projektgennemførelsen og de tilhørende indikatorer.

Den vigtigste type blandt de anførte korrektions- og påvisningsforanstaltninger synes at være forvaltningskontrollen på første niveau (som involverer en passende funktionsadskillelse og overholdelse af fire øjne-princippet). Den Tjekkiske Republik nævnte navnlig betydningen af at udføre rimelighedskontroller af de rapporterede indikatorer sammenholdt med data fra tidligere indsendte rapporter. Kontroller på stedet udført af gennemførelsesmyndigheder hos støttemodtagerne med henblik på at

afstemme oplysningerne i støttemodtagernes rapporter med kildedokumenterne blev også hyppigt nævnt.

3.3 OPFØLGNING AF REVISIONSRETTENS ANBEFALINGER

Revisionsretten undersøger hvert år, hvordan Kommissionens følger op på Revisionsrettens anbefalinger til Kommissionen. Dette års analyse af 108 anbefalinger offentliggjort mellem 2010 og 2013 viste, at Kommissionen havde gennemført 90 af anbefalingerne til fulde eller i de fleste henseender. Revisionsretten kunne konkludere, at blot seks anbefalinger slet ikke var blevet gennemført (heraf var én af anbefalingerne slet ikke blevet accepteret af Kommissionen).

Revisionsretten kan fremsætte anbefalinger til en eller flere specifikke medlemsstater eller til medlemsstaterne som helhed. Derfor blev medlemsstaterne i spørgeskemaet spurgt om, hvorvidt de følger op på anbefalingerne i begge tilfælde, og i bekræftende fald blev de opfordret til at beskrive de dermed forbundne ordninger. I benægtende fald blev de bedt om at forklare den bagvedliggende årsag hertil.

Næsten alle de responderende medlemsstater anførte, at de følger op på begge anbefalingstyper.

Medlemsstaterne håndterer typisk specifikke anbefalinger ved at identificere de relevante gennemførelsesmyndigheder og videresende Revisionsrettens beretninger eller meddelelser til disse (almindeligvis via revisionsmyndigheden). Derudover nævner mange medlemsstater også de relevante overvågningsprocedurer. I forbindelse med landbrugspolitikken varetages denne opgave af de relevante gennemførelsesmyndigheder i Frankrig, Danmark og Grækenland, mens en sådan overvågning i Ungarn gennemføres af en specifik afdeling i statsministeriet. Grækenland tilkendegav, at landet har iværksat en national handlingsplan til nedbringelse af fejlforekomsten inden for ELFUL, og at der foretages en vurdering af specifikke anbefalinger med henblik på en eventuel opdatering af dokumentet. Luxembourg og Frankrig arrangerer jævnlige opfølgingsmøder med støttemodtagere. Derudover opretholder og overvåger landene detaljerede og specifikke handlingsplaner. Tyskland tilføjede, at de hyppigste fejlkilder, som eksempelvis Revisionsretten identificerer, og de tilsvarende foranstaltninger kan føre til, at der oprettes emnespecifikke arbejdsgrupper på delstatsniveau, der skal afhjælpe de identificerede svagheder.

Østrig og Rumænien afgav særskilte svar vedrørende de tilfælde, hvor anbefalingen er af en overordnet karakter. Dette skyldes muligvis, at der i disse anbefalinger kan påvises mangler, hvad angår systemernes opbygning, idet de kan være for generelle. I Rumænien er det eksempelvis den pågældende gennemførelsesmyndighed, der behandler de specifikke anbefalinger, eller der kan som følge af anbefalingerne igangsættes inddrivelsesprocedurer på medlemsstatsniveau i det enkelte tilfælde. Den bagvedliggende fejl, der påpeges, i anbefalingerne af mere generel karakter undersøges for eventuelt at kunne forbedre den retlige ramme, der er gældende for den næste programmeringsperiode. Danmark anførte, hvad angår en eventuel opfølgning, at landet gennemfører analyser af relevansen af anbefalingerne for deres eget forvaltnings- og kontrolmiljø, også i de tilfælde hvor deres projekter og programmer ikke indgik i den reviderede population.

4 KONKLUSION

Revisionsretten anerkendte, at for første gang foretog alle Kommissionens generaldirektorater i år kom en vurdering af fejlforekomsten i de "relevante udgifter". Revisionsretten fremhævede endvidere, at tallene i de årlige aktivitetsberetninger i de fleste tilfælde og i store træk svarer til dens eget skøn over fejlforekomsten. I denne henseende tager Revisionsretten fortsat medlemsstaternes og Kommissionens korrigerende foranstaltninger til efterretning, når disse finder sted forud for Revisionsrettens undersøgelser. Revisionsretten anførte endvidere, at de eksisterende forvaltnings- og kontrolsystemer hos medlemsstaterne og Kommissionen tilvejebragte tilstrækkelig information til en yderligere forebyggelse eller påvisning og korrigerende af mange fejl. Revisionsrettens formand kom med følgende udtalelse: *"Det betyder, at der ikke er behov for yderligere kontroller. De eksisterende kontroller skal dog gennemføres korrekt."*³

Dette underbygges af medlemsstaternes svar i år. Heraf fremgår det, at medlemsstaterne udviser et vedvarende engagement i forsvarlig økonomisk forvaltning ved at anvende forenkede omkostningsmuligheder, forbedrede forvaltningskontrol og udfolder bestræbelser på at strømline de administrative procedurer samt viser stærk vilje til opfølgning af fejl, der er identificeret af eksterne revisorer og bekræftet af nationale myndigheder. Medlemsstaterne har håndteret problemer på området for offentlige udbud ved at tilbyde tilpassede uddannelsesprogrammer og dele bedste praksis ved hjælp af online netværksfaciliteter og ved at give bred adgang til ekspertrådgivning.

Svarene viser, at medlemsstaterne følger konklusionerne fra gruppen på højt plan om forenkling for modtagere af støtte fra de europæiske struktur- og investeringsfonde (ESI-fondene). Her blev forenkling og fleksibilitet anført som afgørende for ESIF-fondenes succes i Europa og for samhørighedspolitikken efter 2020.

Hvad angår resultatforvaltningen, fandt Revisionsretten, at Kommissionen stiller en stor mængde oplysninger til rådighed sammenlignet med andre lande og internationale organisationer.

Medlemsstaternes svar viser, at de er bekendt med, at der skal være iværksat en resultatramme for programmeringsperioden 2014-2020 for at sikre, at ressourcerne tildeles de prioriterede områder, der tilfører de tiltag, der finansieres gennem EU-budgettet, en merværdi. Medlemsstaterne svarede, at de benytter en lang række datakilder i forbindelse med resultatoplysningerne, herunder nationale statistiske kontorer. Kommissionen fortsætter samarbejdet med medlemsstaterne om at styrke informationsgrundlaget for resultatoplysninger.

³ Tale holdt af Klaus-Heiner Lehne, Revisionsrettens formand, under Europa-Parlamentets plenarforsamling (Strasbourg, den 4. oktober 2017).